

kepolitik! Det burde overvejes, om det ikke skulle gøres til en fast årlig tradition, at vi i det mindste én gang i løbet af et folketingsår tog en generel debat om den danske kirkepolitik.

I øvrigt også tak til kirkeministeren for den udmærkede redegørelse, som indledte forespørgselsdebatten!

At styrke og udbrede kristendommen i Danmark er ingen statsopgave, sådan som Dansk Folkeparti efter forespørgslens formulering synes at mene. Når man læser Dansk Folkepartis tekst, føler man sig næsten hensat til tider, hvor der blev foretaget tvangsdøb af genstridige borgere, som ikke frivilligt ville tilslutte sig kristendommen, men det er da forhåbentlig ikke sådanne tilstande, Dansk Folkeparti forestiller sig. Jeg kan også røbe, at jeg havde en lille ordveksling med hr. Poul Nødgaard, før vi startede debatten, og her fik jeg bekræftet, at det ikke er det, Dansk Folkeparti forestiller sig.

Statens opgave er at give den danske folkekirke og de folkekirkelige menigheder gode betingelser at arbejde under. På den måde lever staten op til grundlovens bestemmelse om, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og som sådan støttes af staten, men det egentlig kirkelige arbejde, forkyndelse og diakoni m.m., er ikke statens, men kirkens ansvar.

Skal det lykkes for folkekirken at styrke og udbrede kristendommen, må den være synlig og være noget for nogen. Man skal ud fra det folkekirkelige bekendelsesgrundlag forkynde det kristne budskab og ikke blot snakke folk efter munden. Man skal i respekt for traditionen være nutidig uden at forsøge at være smart eller moderne. Og selv om vi i det danske samfund har et finmasket socialt sikkerhedsnet, er der et stort og stigende behov for, at kirken påtager sig sociale opgaver i form af hjælp til ældre og ensomme og socialt truede grupper. Folkekirkelige organisationer som Kirkens Korshær eller KFUM og K's sociale arbejde gør en stor indsats for at støtte og hjælpe mennesker i form af f.eks. besøgstjenester, varmestuer og væresteder, og det er udmærkede eksempler på, hvordan folkekirken bliver synlig, og hvordan folkekirken bliver noget for nogen.

På mange måder arbejder tiden imod folkekirken og det kirkelige arbejde, og forespørgerne peger bl.a. på påvirkninger fra andre religioner end kristendommen. Det er således fra en kyndig side blevet hævdet, at man inden for en

radius af 6 km fra Rådhuspladsen i København kan finde mellem 300 og 400 forskellige udtryk for religiøsitet, men langt alvorligere er formentlig den gennemsnitlige danske ligegyldighed over for religiøse spørgsmål og et modsvarende stærkt engagement i rent materielle spørgsmål.

Stærkt bekymrende er det også, at gennemsnitsdanskerens almindelige, basale viden om, hvad kirke og kristendom egentlig er for nogle størrelser, er næsten udelukkende huller, som en tidligere konservativ kirkeminister formulerede det. Forleden hørte jeg en organist i folkekirken fortælle, at når der er et bredt udsnit af den danske befolkning, f.eks. i forbindelse med et bryllup eller begravelse, i en kirke, ja, så er man nødt til i sit salmevalg at holde sig inden for et antal af ca. 20 af salmerne i den danske salmebog. Flere kender man simpelt hen ikke.

Denne tingenes tilstand er dybt betænkelig. Kingos, Brorsons og Grundtvigs salmer er jo centrale dele af den danske litterære kulturarv, som alle danskere efter min opfattelse bør stifte bekendtskab med. Det er en væsentlig del af den danske identitet.

Dette problem skulle kirkeministeren måske tage en snak med sin gode kollega undervisningsministeren om, for det er jo i høj grad folkeskolens kristendomsundervisning, der har svigtet, både kvantitativt og desværre vist også kvalitativt. Det burde ministeren, hvad enten det er kirkeministeren eller undervisningsministeren, gøre noget ved. Kendskab til kirke og kristendom hører ind under begrebet almen viden for mennesker, der bor i Danmark, og bør derfor være et centralt kundskabsområde i folkeskolen.

Jeg skal lige huske at give udtryk for anerkendelse af det store arbejde, som mange præster og menighedsråd udfører for at klare det undervisningsmæssige arbejde i form af børnegrupper, førkonfirmandundervisning osv. Så det er såmænd slet ikke så ringe endda, at mellem 80 pct. og 90 pct. af befolkningen fortsat er medlemmer af folkekirken.

Folkekirken er en væsentlig bestanddel af det danske kulturgrundlag. Sådan har det været, sådan er det, og sådan bør det også blive ved med at være. Og den egentlige trussel mod folkekirken kommer ikke fra påvirkninger udefra, men langt snarere fra gennemsnitsdanskerens tiltagende ligegyldighed over for kirke og kristendom.